

Tarih: 11.08.2023

Konu: İmanın Tezahürü: Fedakârlık ve İsar

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

... وَلَا يَجْلُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْتُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ

بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَن يوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ يُحِبَّ لِأَخِيهِ مَا يُحِبُّ لِنَفْسِهِ.

Kıymetli Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, Mekke'den Medine'ye göç eden muhacir kardeşlerini bağırklarına basan Medineli Ensâr hakkında şöyle buyuruyor: **“Onlar, Muhacirlere verilenlerden dolayı içlerinde bir rahatsızlık duymazlar. Kendileri son derece ihtiyaç içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden, hırsından korunursa, işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.”**¹

Okuduğum hadis-i şerifte ise Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: **“Sizden biriniz, kendisi için istediğini mümin kardeşi için de istemedikçe gerçek anlamda iman etmiş olamaz.”**²

Değerli Kardeşlerim!

Bir gün sahâbe-i kiramdan bir kadın elinde kenarları dokunmuş bir kumaşla Peygamberimiz'in yanına gelir ve **“Bunu giymeniz için kendi ellerimle dokudum.”** der. O günlerde böyle bir giysiye ihtiyacı olan Efendimiz (s.a.s.) bu hediye kabul eder. Onu giyer ve ashabının yanına gelir. Ashaptan biri bu yeni giysiyi görünce, Allah Resûlü'nden kendisine hediye etmesini ister. Allah Rasûlü de bu isteği geri çevirmez, evine döner dönmez kumaş katlayarak ona gönderir. Fakat ashaptan bazıları, bu durumu hiç hoş karşılamaz ve o şahsa: **“Kendisinden bir şey isteyen asla geri çevirmediğini bildiğin halde ondan bu giysiyi neden istedin.”** diye sorar. Bu sahabî, onu giymek

için değil, Rasulullah'a ait bir giysiyi kendisine kefen yapmak için istediğini belirtir. Ve dediği gibi de olur.³

Değerli Müslümanlar!

Bugün sahip olduğumuz inancımızdan özgürlüğümüze, malımızdan sıhhatimize kadar her bir değerimiz birilerinin fedakârlığının neticesidir. Fedakârlık, paylaşmanın, diğergâmlığın adıdır. Fedakarlık insanın sahip olduğu şeylerden bir başkası için feragatte bulunabilmesidir. Bir görev ve zorunluluk değil, bir gönüllülüktür fedakarlık. Fedakârlığın zirve noktası ise Ensar ve Muhacir örneğinde görülen ve Kur'an'da övgüyle bahsedilen îsârdır. İsar, muhtaçken dahî kardeşimizi kendimize tercih edebilme erdemidir.

Aziz Müminler!

Bu hayatta hepimizin, uğrunda fedakârlık yapması gereken kişiler ve değerler vardır. Şüphesiz bunların başında varlık sebebimiz olan cefakâr anne-babalarımız gelir. Çünkü onlar bizi, türlü meşakkatle, şefkat, merhamet ve sabırla büyüttüler. O halde anne-babalarımıza karşı evlat olmanın getirdiği görev ve sorumluluklarımızı unutmayalım. Ailemizde fedakârlık, sadece birbirimizin maddi ve manevi ihtiyaçlarını karşılamaktan ibaret değildir. Asıl fedakârlık, sevgi, sadakat ve muhabbetimizi artıracak vesileler aramaktır. Göz aydınlığımız çocuklarımızı insanlığa faydalı birer evlat olarak yetiştirebilmek için var gücümüzle çabalamaktır. Körpe dimağları zehirleyen, yarınları çalıp yok eden zararlı akımlar ve alışkanlıklar karşısında ailemize kalkan olabilmektir.

Komşu, akraba ve kardeşlerimize karşı fedakârlık ise sevincimizi, kederimizi, varlık ve yokluğumuzu birbirimizle paylaşabilmektir. Hayat, acısı ve tatlısıyla bir imtihandır. Acımızı, kederimizi fedakârlığımızla hafifletebiliriz. Neşe ve sevincimizi paylaşmakla çoğaltabiliriz. Unutmayalım ki, insanlık demek birlikte yaşamak, birlikte yaşamak da fedakârlık demektir.

Norveç Diyanet Hutbe Komisyonu

[1] Haşr Suresi, 59/ 9.

[2] Buhari, İman, 7.

[3] Buhari, Libas, 18.